

Το Μάη του 2012, το πανό της “Corrala Utopía” έφτασε στα μπαλκόνια των αριθμών 2, 4 και 6 της Λεωφόρου de las Juventudes Musicales στη Σεβίλλη. Μια ομάδα ανθρώπων, 22 οικογένειες συνολικά, είχαν κάνει το άλμα από το ατομικό στο συλλογικό και είχαν αποφασίσει να αυτοοργανωθούν και να δώσουν απάντηση στις ανάγκες τους για στέγη, μπροστά στην αναποτελεσματικότητα των θεσμών. Κατέλαβαν δηλαδή μερικά από τα εκατοντάδες

διαμερίσματα που παραμένουν άδεια σε αυτή την πόλη μετά την κατασκευαστική έκρηξη της προηγούμενης δεκαετίας και την επακόλουθη κρίση-απάτη. Για να το πετύχουν, είχαν από την πρώτη στιγμή τη στήριξη των τοπικών κοινωνικών κινημάτων. Π.χ., της Επιτροπής Στέγης και της Συνέλευσης 15M της γειτονιάς Macarena, όπου βρισκόταν το Σημείο ενημέρωσης και συνάντησης για ζητήματα στέγης (PIVE) όπου όλα ξεκίνησαν. Υπήρχαν και δικηγόροι που τους πρόσφεραν νομικές συμβουλές και νομική στήριξη για πάνω από δύο χρόνια. Ένα δίκτυο κοινωνικής στήριξης που μεγάλωνε καθώς γίνονταν καινούριες καταλήψεις και εμφανίζονταν νέες corralas με ουτοπικά ονόματα.

Το σημείο καμπής ήρθε με την εκκένωση. Το Τρίτο Πρωτοδικείο της Σεβίλλης διέταξε την εκκένωση το Φλεβάρη. Και στις 6 Απριλίου, Κυριακή, στις 8 το πρωί, μια εικοσαριά κλούβες της αστυνομίας έριξαν τις πόρτες των κατειλημμένων σπιτιών κάτω, ακολουθώντας τη δικαστική εντολή. 14 οικογένειες εκκενώθηκαν, χωρίς να γίνει το παραμικρό επεισόδιο, αλλά με μεγάλη έκπληξη.

Βρίσκονταν τότε σε διαπραγματεύσεις με τον ιδιοκτήτη του ακίνητου, την τράπεζα Ibercaja, τις δημοτικές αρχές της Σεβίλλης και την περιφερειακή κυβέρνηση της Ανδαλουσίας, μια συμμαχία δύο κομμάτων, PSOE και IU*. Σε δύο χρόνια, ο πρωταγωνιστικός ρόλος είχε περάσει σιγά σιγά από τις οικογένειες στους πολιτικούς. Το έδειχναν και τα MME. Το παράδειγμα της corrala Utopía ήταν μια καλή βιτρίνα για την υποτιθέμενη αριστερή πολιτική του Γραφείου Στέγης της περιφερειακής κυβέρνησης, που είχε αναλάβει η IU. Κάποιες οικογένειες μιλούσαν για υποσχέσεις που δεν τηρήθηκαν και για μια συμφωνία σιωπής. Όταν ήρθε η εκκένωση, οι οικογένειες προσπάθησαν να κάνουν κατάληψη στον καθεδρικό της πόλης και μετά κατασκήνωσαν στην πόρτα του δημαρχείου. Το μπαλάκι είχε πέσει τώρα στο δημοτικό συμβούλιο. Τουλάχιστον έτσι έλεγαν τα μέλη του. Και βεβαίως οι υπεύθυνοι του Γραφείου Στέγης.

Το γεγονός είναι ότι στις 9 Απριλίου, 8 οικογένειες πήραν τα κλειδιά από τα καινούρια τους σπίτια. Οι υπόλοιποι έμεναν εκτός παιχνιδιού και κανένας δεν ήθελε να μιλήσει. Ούτε οι οικογένειες ούτε οι πολιτικοί. Η CGT της Σεβίλλης, που από την αρχή είχε στηρίξει την *corrala*, παραχώρησε έναν πρόχειρο και ουδέτερο χώρο για να γίνει η παράδοση των κλειδιών, λόγω της βοήθειας που προσέφερε σε κάποιους από τους καταληψίες όσο κράτησε η κατασκήνωση διαμαρτυρίας. Δεν υπήρχαν ΜΜΕ. Υπήρχε όμως σιωπή. Και ένταση.

Η κυβερνητική κρίση απασχόλησε τις επόμενες μέρες το ενδιαφέρον των μίντια. Εντωμεταξύ, ο δήμος διαβεβαίωνε ότι μόνο δύο από τις 14 οικογένειες που είχαν εκκενωθεί τηρούσαν τις προϋποθέσεις για να μπουν στη λίστα αναμονής για να αποκτήσουν δημόσια κατοικία.

Σε όλη την υπόθεση είδαμε πολλά πράγματα. Κατ' αρχήν, την κομματική εκμετάλλευση απελπισμένων ανθρώπων. Και τις αντιφάσεις ενός κομμάτος που οδηγείται συνεχώς σε αδιέξοδο με την επιλογή του να ακολουθήσει μια φιλελεύθερη και αστική πολιτική. Άλλωστε τι είναι να δίνεις τα κλειδιά σαν να μοιράζεις βραβεία παρά μια πράξη χριστιανικής ελεημοσύνης; Είδαμε επίσης την παλιά τακτική του διαίρει και βασίλευε. Την προσπάθεια χειραγώγησης των θυμάτων και την πρόκληση αντιπαραθέσεων μεταξύ τους, με σκοπό να στραφούν τα μάτια τους κόσμου, για να μην δουν τον πραγματικό υπεύθυνο της θυσίας τους, που είναι το καπιταλιστικό σύστημα και όσοι τον υπερασπίζονται. Είδαμε επίσης την προσπάθεια απονομιμοποίησης της κατάληψης ως θεμιτό μέσο για την επίλυση του παράλογου προβλήματος της ιδιωτικής ιδιοκτησίας, που χαίρει την υπερπροστασία των δημόσιων αρχών, πάνω από τις ανάγκες των ανθρώπων.

Τώρα που τελειώνει ο Ιούνιος, δεν ακούμε πολλά για τα υπόλοιπα κλειδιά και για την τύχη των υπόλοιπων οικογενειών. Η *corrala* Utopía απασχολεί όλο και λιγότερο τα ΜΜΕ, εκτός αν κάποιος πολιτικός θέλει να πασάρει την καυτή πατάτα σε κάποιον αντίπαλό του. Όσο και να εξαπλωθεί το μιντιακό σκοτάδι, που πράγματι εξαπλώνεται, η αλήθεια είναι ότι δεν αποτελεί λύση να σκοτώσουμε τον αγγελιοφόρο. Η λύση είναι να συνεχίσουμε τον θεμιτό αγώνα για το δικαίωμα σε αξιοπρεπή κατοικία. Ούτε άνθρωποι χωρίς σπίτι, ούτε σπίτια χωρίς ανθρώπους.

* **PSOE: Partido Socialista Obrero Español**, Ισπανικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα της Ισπανίας, αντίστοιχο με το “δικό μας” ΠΑΣΟΚ. IU: Izquierda Unida, Ενωμένη Αριστερά, συνασπισμός κομμάτων, με κυρίαρχο και μεγαλύτερο το Κομμουνιστικό Κόμμα Ισπανίας, το PCE.

Πηγή: <http://www.cgandalucia.org>

Δημοσιεύθηκε στο τεύχος του Ιουλίου του 2014 του περιοδικού Barricadas de papel (Χάρτινα οδοφράγματα), όργανο έκφρασης του αναρχοσυνδικάτου CGT (Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας) της Ανδαλουσίας: http://www.cgtandalucia.org/IMG/pdf/barricada-17_web.pdf

(μετάφραση: **ΕΣΕ**)

Παλιότερο άρθρο σχετικά με τις corralas: <https://athens.indymedia.org/post/1460606/>
Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση - Διεθνείς Σχέσεις
Unión Sindical Libertaria - Relaciones Internacionales

ese.espiv.net